Poštnina plačana v gotovini.

Leto XXVI. Lendava, 12. marca 1939.

11

LOVENSKE KRAJINE

Lübezen do mladoletnih delavcov.

Med našim narodom se širi nekša hujskarija, ka je prej te i on kriv, ka naši mladoletni delavci nemorejo iti v tüjino na delo. Naj se spozna pravo lice te grde gonje, napišemo tisto, ka nam nareküje düšna vest po rečaj samoga Boga, po rečaj svetoga Pisma.

V Svetom Pismi, štero je pisana reč Boža, čtemo od našega, to je človečega bitja sledeče krasne reči: „Ne vete, da ste cerkev boža i da Düh boži prebiva vu vas? Če što to cerkev oskruni, ga Bog pokonča. Kajti cerkev boža je sveta i takši ste vi.“ (I. Kor. 3—16, 17.)

Poganom, ki so se preobrnoli na krščanstvo i ki so prle bili vdani razvüzdanosti, je zapisao te reči sv. Düha sv. Paveo apoštol. Naše telo ne naše, je cerkev svetoga Düha tak, kak naša düša, zato se pa ne sme oskruniti. Te pravice nema nišče, da bi pomagao k toj oskrunitvi. Nišče. Naopak, vsi so dužni sodelüvati, da to človeče bitje ostane tisto, za koj je stvorjeno, da ostane neoskrunjena cerkev svetoga Düha. Nega vekše dužnosti, kak čuvati to čast našo. Nega vekše dužnosti za stariša i vse tiste, šterim je zavüpana vzgoja naše mladine, kak občuvati to v neoskrunjenosti, vu čistosti. Iz te dužne lübezni do mladoletnih se je zbüdila düšnavest vseh tistih, ki lübijo našo mladino, da včinijo vse, naj se naša mladina ne pokvari v tüjini i nikdi na deli. Da, če sem dužen skrbeti kak stariš za krüh svojoj deci, sam v vekšoj meri i brezpogojno dužen tak skrbeti za te krüh, ka se ne zgübi poštenost deteta, ka to ostane cerkev svetoga düha. To je prva dužnost i od te dužnosti nišče ne more nikdar nikoga odvezati. To je dužnost, ki jo predpiše večni bog; je ta dužnost zato nespremenliva, kak je Bog nespremeliv.

Naša mladoletna mladina se je pokvarjala na deli. Nišče ne taji toga, ar nešteto dokazanih prežalostnih slučajov je prišlo na den; so pa tüdi takši slučaji, za štere znajo samo ništerni i je ne moremo objaviti, ar so tak grdi i tak sramotni za naše mladoletnike, ne tak, kak za tiste, ki so je v te prilike spravili i tü ne skrbeli za njje, da ostanejo pošteni.

Po vesti je zato vsaki düHovnik proti tomi, da bi šli mladoletniki od očinske hiše kama na delo. Proti je vsaki vučiteo, ki vzgaja i ne pokvarja mladine. Proti je vsaki kaj čemi stariš, če v deteti svojem gleda, kak je dužen gledati, božo podobo. Proti je vsa naša oblast, proti je vsaki naš razumen i dobrohoten državlan, proti je vsaka düša, štera samo trohico da ešče na človeče dostojanstvo i poštenje mladine. Ne more i ne sme zato proti biti nišče nikde i niedna borza dela i niedno izseljensko drüštvo.

Obračamo se na vse tiste, ki majo v sebi ščе čüt sramežlivosti i pravičnosti, ki majo v sebi čüt odgovornosti za poštenost naše mladine, naj na vse kraje pobijajo grdo gonjo proti sklepi oblasti, ka mladoletne ne püsti na delo od domače hiše, zvün, če ido z starišmi i bližanjim rodom i tüdi te samo tak, če je zato istinska potreba. Takše hujskače javite včasi oblasti.

Zgrablivim vukom i mrcvarajočim hienam, šterih glavni namen je, kak žalostno pravi sv. Düh: grdi, zamazani dobiček — na prste stopiti. Šterih namen je iskati samo dobičke, pa tüdi, če pri tom prejde vsa naša mladina, i če se pri tom ves naš rod zastrupi z nevernostjov i razvüzdanostjov, te krvoločne zverine naj vsaki pošteni človek brez smilenja zavrne i javi oblasti. Vuk i hiena ne vživata smilenja v naravi, ne smeta ga tüdi te ne, pa ešče menje te, če se potegneta v človeka. (TSJ.)

Novi poglavar katoličanske cerkve Eugen Pacelli - Papa Pij XII.

2. marca je bio po tretjem glasovanji v konklavi izvoljen za novoga poglavara katoličanske cerkve kardinal Eugen Pacelli, ki si je kak papa zvolo ime Pij XII. Po l. 1621. se je zdaj obprvim zgodilo, da je bio novi papa zvoljeni v prvom dnevi volitev. Radio je pol miljona tüdi poslüšalo pred cerkvijov sv. Petra, šteri je v četrtek večer ob šesti glaso po celom sveti: *Annuntio vobis gandium magnum, habemus Papam. Naznanjamo vam veliko radast, mamo Papo.*

Življenje novoga sv. Oče.

Papa Pij XII. je bio zvoljeni ravno na svoj 63. rojstni den. Rodio se je najmre 2. marca 1876. l. v Rimi, kak sin plemenite globoko verne rodbine Pacelli. Njegov oča, Filip, ki je bio dekan papove konsistorialne advokature, ščе bole pa njegova pobožna mati Virginija, sta z lepim vzgledom krščanskoga življenja vplivala na mladoga Eugenija.

Svoje bogoslužne študije je novi papa dovršo na Gregorijanskoj univerzi in v papovom semenišči v Rimi. Letos 2. aprila bo obhajao 40 letnico mešništva. V svojem dozdajšnjem življenji je vršo takše službe, da lehko pravimo, da se je za svoj nastop na Petrovom prestoli dobro pripravo.

V 25 leti svoje starosti je bio dodeljeni Kongregaciji za izredne zadeve in tak je prišeo v vatikansko diplomacijo. Tü se rešavlejo teška cerkveno-politična pitanja celoga sveta.

V tom uradovanji se je pokazao Pacelli v najkračišem časi kak pravi umetnik. Bio je tüdi profesor na šoli za cerkveno diplomacijo na univerzi „Pontificia Academia dei Nobili Eclesiastici.“

PAPA PIJ XII.

Leta 1912. je postao tajnik v Kongregaciji za izredne zadeve i papov hižni prelat.

L. 1917. je postao papov nuncij v Müncheni. Isto leto je bio posvečeni za škofa. 1925. l. je postao tüdi berlinski nuncij. Malokda i malošteri papov nuncij je v tak težki časaj zagovarjao pravice Cerkve i krščanskoga lüdstva, kak Pacelli v Müncheni i v Berlini. Eden evangeličanski teolog je pravo od njega: „To je angeo, ne nuncij.“

1930. l. ga je † papa Pij XI. imenüvao za državnoga tajnika. On je podpisao pogodbo z Nemčijov, 5 drügimi državami i l. 1935. z Jugoslavijov.

Med tem časom je bio večkrat papov osebni odposlanec, med drügim na eucharističnom kongresi v Budapešti 1938. l. Ob toj priliki se je dvakrat pelao skoz Slovenijo, štera njemi je izkazala čast po zastopnikaj.

Kda se je 1929. vračao iz Nemčije kak novoimenüvani kardinal, je pravo: „Moj nemški misijon je dokončani. Idem nazaj, odked sam prišeo. K grobi Petrovomi pod Michel Angelovo kupolo, k živomi Petri v Vatikan. Stati blüzi Petra, se pravi, stati blüzi Kristuša. Biti blüzi Kristuša, ne da bi sprimao časti, nego da bi bio iskrenej deležen njegovoga križa i trplenja za blajženost düš . . .

I gda novi sveti Oča sprejme te gospodov križ za naše večno zveličanje na sebe, ka drügo bi želeli i prosili od Dobroga Pastera, Jezuša, kak naj ladanje njegovoga namestnika, Pija XII. prinese našim i vsem düšam mir na tom sveti i večnoga na drügom.

Dober Jezuš, blagoslovi svojega namestnika!

Pozdravni govor sv. Oče.

Pij XII. so po radii pozdravili vernike celoga sveta z düHovništvom vred, predvsem pa siromake i trpeče. V svojem pozdravi so mislili tüdi na tiste, ki neso katoličanci i njim obečali lübezen pa sad te: molitev. Za svoj namen so razglasili: pravičnost, smilenost i tevi jakosti sad: mir. Da se mir dosegne, prosijo vse vladare i državnike sveta.

Kronanje svetoga Oče.

Zdaj v nedelo, 12. marca se vrši v Rimi v cerkvi sv. Petra kronanje novoga papa, Pija XII

Slednji opomin.

Pri odprtom grobi se vsakši človek rad zamisli . . . Naj bo človek ešče tak brezbrižen ali trdokoren v svoje lastno hüdo, friška grüda odpretoga groba njemi sproži telko novih misli, pa tüdi novih poti.

Katoličanci smo. V krstno knigo smo vpisani kak katoličanci; nosimo katoličansko ime. Če bi nam što pravo, da ne smo katoličanci, bi se mogoče tüdi razžalili.

Če bi pa poglednoli malo bliže i skoz očalov iskrenosti, bi vidli, da večkrat življenje ne odgovarja našemi vzvišenomi katoličanskomi nazivi, včasi njemi celo nasprotüje. To je tista senca na našem življenji, štera nam ne dela večkrat dike, nego celo sramoto. Biti „katoličanec“ i živeti „katoličansko“ ne pomeni nositi samo njegovo zvünešnjost, nego pomeni vživeti se v njegovo notrašnjost, v njegove istine, v njegovoga düha i vse to iznesti v praktično življenje. Biti „katoličanec“, celi, popolen katoličanec, ma tak globoki, a zednim tüdi izvišeni pomen, da bi se naše večkrat polovičarsko i navidezno katoličanstvo moglo sramüvati i skriti.

Ne je ešče vsehnila grüda na svežom grobi, v šteroga se je trüden od dela, molitve i zgleda legeo krmar katoličanske Cerkve, sv. Oča Pij XI., da si počine. Legeo je miren, ar je znao, da je završo svojo dužnost i ladjo spravo v varno pristanišče. Mro je vladar ogromnoga katoličanskoga sveta. Vladar, šteri ma poslanstvo, da združi ves svet v velko düHovno i jakostno süpnost. Papa je vesolni glavar i celi svet to čüti i zato so njegova dela svetovnoga pomena.

V vrtinci od svetovne bojne do dna razburkanih strasti, štere razderajo, njemi je vladar vseh časov — Kristuš — podao v roke kret ladje vesolne Cerkve i posvet, da bi sveto človeštvi kak svetnik, šteri loči temo od svetlosti, odkriva zmote i zablode pa je obsoja, moči obnavla i vstajenja krepi i usmerja.

V življenji smo znali, da stoji kre kreta naše ladje On, Pij XI.; znali smo, da pazi i sveti i vodi skoz viherno življenje; vendar smo večkrat šli mimo toga svetnika brezbrižni, kak da smo ne katoličanci. Vnoge, mogoče tüdi nas, je komaj njegov odpreti grob vzdramo i pokazao na sveteo vzgled, vzgled najbogšoga Oče na zemli, kak se more njegov düHovni sin — katoličanec ravnati v časaj hüdih bojov i preizkušenj. Rešiteo vseh življenskih problemov je ne v praznom mranji i zabavlanji po slabih časaj, nego v neobtrüdjenom deli. Pokojni papa Pij XI. je bio v svojem življenji glasnik onoga, vse obsegajočega krščanstva, popunoga katoličanstva, šteroga edinoga lejko postavimo proti vsem komunističnim i rasističnim zablodam. On je znao, da so samo celi katoličanci dorasli nalogam, štere prinaša bodočnost. I On je delao i vzgajao katoličanski rod na te cio. Znao je, da se Cerkev tem bole oklepa istine, kim več za njo trpi.

Odpreti njegov grob tüdi nam nemarnjakom i pospancom odpira oči. Zdaj je njegov glas glasnejši, njegov vzgled močnejši. Tüdi v grobi je ne nehao včiti i voditi.

Katoličanec, šteri si v življenji šo brezbrižno mimo toga posveta i svetloga vzgleda, zgledni se končі zdaj doli na sveži grob tvojega vesolnoga düHovnoga Oče, šteri te je 17 let včio i vodo pa kazao pravo pot. Če v življenji nesi šteo poslüšati njegovoga lübečoga glasa, prislühni ga zdaj iz grobne tišine, iz štere prihaja slednji opomin: *bodi celi katoličanec, ar boš samo tak zdržao.*

Grački Vili.

Ciano v Varšavi.

Talijanski zvünešnji minister Ciano se je par dni müdio na Polskom, gde so ga jako slovesno sprejeli. V razgovorih z polskov vladov so poglobili že obstoječe prijatelstvo med Polskov i Italijov, delali načrte za sodelüvanje Polske v donavskoj kotlini, da od Baltiškoga morja do Čarnoga i Jadranskoga bi Polska podpirala isto politiko. kak Italija.

Med obiskom Cianovim so polski dijaki po celoj Polskoj močno manifestirali za Italijo i proti Nemčiji i zahtevali so, naj se Gdansk i del Prusije priključi Polskoj. To je bio odgovor na manifestacije nemških dijakov v Gdanskom proti Polskoj.

Bolgarski krao v Beogradi

Bolgarski krao Boris je iz inozemstva skoz Beograd potüvao v svojo domovino. V Belgradi je obiskao Nj. Vis. kneza Pavla, ki je Nj. Vel. krali Borisi priredo slavnostni obed.

Vredništvo v Lendavi hš. 67, uprava v Črensovcih, Slov. Krajina.

Letna naročnina v državi 30 Din., mesečno 2·50 Din., v inozemstvi 72 Din., mesečno 6 Din. z M. Listom letno 100 Din. Na sküpni naslov pri širitelaj v državi je letna naročnina 24 Din., mesečna 2 Din. — Plačati se mora naprej. Stev. položnice 11806. Rokopisi se ne vračajo. — Cena oglasov: Cela stran 800 Din., pol stran 400 Din. i tak niže Poslano me d tekstom vsaka reč 2 D. mali oglasi do 10 reči 5 Din. više vsaka reč 1:50 Din.

Nova ekspozitura v Kuzmi.

Že leta i leta se je delalo nato, da se v Kuzmi ustanovi dühovniška ekspozitura i za njov nova župnija. Državna oblast je že pred 13 leti pristanola na ustanovitev. Kda je bilo pripravleno vse najpotrebnejše, je končno tüdi cerkvena oblast ugodila želi farnikov, priznala ekspozituro i njim poslala lastnoga dühovnika. K novoj ekspozituri spadajo 4 vesnice: Kuzma, Matjašovci, Dolič i Trdkova. Nova bodoča fara bo mela na 2 jezero farnikov. Ustanovitev nove fare je zaistinsko potrebna. Nešterni med njimi, posebno Trdkovčarje so dozdaj meli 2 pa pol vüre do svoje farne cerkvi. Tomi je zdaj odpomorjeno, zato se lüstvo veseli, da se njemi je spunila davna žela po svojem dühovniki.

Veselje je prišlo do izraza posebno pri sprejemi svojega prvoga dühovnika. Krasni slavoloki, kakše znajo napraviti samo naši Goričanci, okinčana križna dreva i drügo okrasje je lepšala pot prvomi dühovniki v Kuzmi.

K sprejemi se je zbralo iz celoga Goričkoga nad 4000 lüdi, ki so v lepoj procesiji med popevanjom cerkveni pesmi, med godbov, ki je igrala cerkvene melodije, sprijali i sprevodil svojega düšnoga pastira v cerkev. Pri gornjem križi jih je sprejela šolska mladina z lepim pozdravom i njemi je šolarka poklonila šopek živih klincov. Pri pogledi na šolsko mladino smo opazili, da so se novi gospod najbrž spomenoli svoji dozdajšnjih šolarov i njim je te spomin potočo skuzo po obrazi. Pri cerkvi jih je pozdravila članica Marijine družbe v imeni mladine, nato v lepi besedaj predsednik občine, g. Fartek v imeni vse občine i končno g. provizor od Grada v imeni farnikov. Predgali so g. dekan iz Turnišča, brat novoga gospoda v Kuzmi. Predvsem so povdarili, da se je s tem žela tükašnji farnikov spunila, ka se najbole vidi na lepom sprejemi novoga gospoda. Ta sprejem pa naj ne služi osebi, nego vekšoj časti božoj. Opomenoli so tüdi na težkoče i trüde, ki bodo potrebni dokeč se nova župnija ne vredi popunoma. Da vse to zmorejo i düšni pastir i farniki, zato je potrebno velike lübezni i dobroga namena. Vsi naj imajo pred očmi namen iskati samo čast božo i zveličanje düš i vnogi trüdi postanejo lehki i vnoga težkoča postane nepotrebna. Potrebno je tüdi prositi pomoč odzgora, da ogenj za ustanovitev nove fare i gorečnost za čast božo ne vgasne, nego ostane i obrodi svoj sad.

Po predgi so novi düšni pastir darüvali sv. mešo, pri šteroj so petje vodili i orgolali g. šolski upravitelj iz Gor. Slaveč.

Po službi božoj je bio za goste pri gostoljübnoj hiši g. Schafera pripravleni obed, na šteroga je bilo povabljeno tüdi učiteljstvo zastopniki cerkvene i upravne občine. Pri obedi so bile povedane zdravice od strani cerkvene i svetne oblasi. Novi g. düšni pastir se je zahvalo za pozornost ob njegovem prihodu i je proso tako vučiteljstvo kak tüdi zastopstvo obeh občin za nadaljno pomoč i sodelovanje.

Veselje pa je bilo kronano, kda so se pripelali mnogoč. g. dekan iz Tišine, g. šolski nadzornik Antauer i g. vučitelj Kofjač. Slovesnost se je zaključila s popoldanskov slüžbov božov ob trej. Pri sprejemi so sodelüvali tüdi okoliški gasilci, za koj se njim je novi gospod po slüžbi božoj posebi zahvalo.

Glasi iz Slovenske Krajine.

Misijon v V. Dolencih. Od 12. do 19. marca se bo vršo pri nas sv. misijon. Vodili ga bodo č. gospodje Salezijanci. Pričakuje se tüdi vekše število vogrskih državlanov, če dobijo dovolenje za prestop meje, da se sv. misijona vdeležijo.

Kantora potrebüje dolenska fara. Do 1. aprila naj se zglasi pismeno ali osebno pri oskrbniki fare, č. g. Horvat Franci, ki bi mislo to kantorstvo prevzeti. Kraj je jako lepi i dohodki bodo tüdi zadostni za skromno življenje.

Bogojina. Pri nas so se vršile duhovne vaje za dečke i i moške od 25. februara do 26. februara. Dühovne vaje so vodili g. Törnar Anton, salezijanec.

Filovčarom. V Marijinom Listi smo objavili podobo vaše nove kapele i zahvalo g. Jagerič Franca v imeni odbora. Na g. Jageriča smo po Strehovčari poslali prošnjo na vas Filovčare. Prošnja se je glasila: Na spomin blagoslovitve kapele, posvečene Mariji Pomočnici, pristopite vse familije k Marijinomi Listi i si ga naročite, ki ste si ga ešče ne. Vekše i lepše hvale dobroj nebeskoj Mamiki ne morete dati. Njeno materno srce v prvoj vrsti prosi za dar vaša srca i ne kapelico iz cigla. Kapelica iz cigla jo tüdi veseli, a samo te, če so *vaša srca njena.* Zato pristopite vsi k Marijinomi Listi. — Vredništvo.

Na misijon g. Kereca so v dinaraj darüvali sledeči: Iz Strehovec: Berden Magda, 10, Farkaš Ana, 5. Iz Francije: Horvat Viktor, 5, Žilavec Rupert, 5, Meričnjak Terezija, 10, Šlemer Adela, 50. Na gostüvanji hčeri Pücko Štefana v Renkovci nabrano 32 din. Penez poslan potom Rakovnika g. misijonari na položnici Novin.

Smrt na granici. V nedelo, 26. febr. je na Cankovi počila graničarska puška i vmorila 18 letnoga Maučec Jožefa od Lipe, ki je prek granice neso 8 kg. saharina. Pa je vredno, starišje, to mlado življenje žrtvüvati za par kil saharina. Kak strašna odgovornost pred Bogom, življenje izpostavlati nevarnosti z švercanjom, gda je teliko poštenoga dela z dobrim zaslužkom!

Ljutomer. Na kvaterni tork 28. februara se je vršo običajni vinski sejem i vinska razstava v Ljutomeri, ki se je krasno obneso. Ob 9. vüri je bila otvoritev razstave, šteri so prisostvüvali zastopniki naših oblasti, vnogo naših strokovnjakov, vinogradnikov, küpcev i gostov. Po otvoritvi razstave se je vršilo zborüvanje vinogradnikov, na šterom so se obdelala temeljito najvažnejša i najbolj pereča vprašanja za obstoj vinoreje. Obravnavale so se minimalne mezde vinićarjev, možnost izvoza našega vina v drüge države, poraba vina v naši državi, osnovanje zadrüžne vinske kleti v Ljutomeri, dobava cenejše galice na podlagi carine prostoga uvoza iz drügih držav, o obnovi vinogradov s pomočjo brezobrestnoga posojila, ki naj bo lažje dosegljivo i o bodoči akciji za prodajo svežega grozdja. Kak najvažnejša zadeva je stala v ospredji zahteva po zadrüžnoj kleti. — Na vinskom sejmi pa je ves čas od otvoritve do zaključka vnožica obiskovalcov poskušala izredno dobre vzorce vin, ki jih je bilo nad 200 na izbiro. Obča sodba je bila, da tak dobrih vin v taki vnožini še tüdi v Ljutomeri ni bilo. — Odalo se je do 600 hl. vina po ceni 5—7 Din. Küpci so bili samo domači trgovci i gostilničarji iz Slovenije, ki so naküpovali vino za potrebo domačega konzuma. Za lepi uspeh smo hvaležni vsem, ki so pripomogli kakorkoli tej prireditvi.

Podaljšaj si življenje!

Življenje moramo podaljšati, bolečine preprečiti, bolezni ozdraviti, slabotne ojačiti, nestalne učvrstiti in nesrečne napraviti srečne!

KAJ JE VZROK VSAKI BOLEZNI?

Oslabljenje živcev, potrtost izguba dobrih prijateljev ali svojih bližnjih, razočaranje, strah pred boleznijo, slab način življenja in mnogo drugih razlogov.

ZADOVOLJSTVO

je najboljši zdravnik! So poti, ki Te morejo dovesti do dobrega razpoloženja, oživiti Tvoj značaj, napolniti Te z novim upanjem, ta pot je pa opisana v razpravi, ki jo more vsakdo, ki jo zahteva, dobiti takoj in

POVSEM BREZPLAČNO!

V tej mali priročni knjižici je raztolmačeno, kako morete v kratkem času in brez ovire med delom ojačiti živce in mišice, odpraviti slabo razpoloženje, trudnost, raztresenost, oslabljenje spomina, nerazpoloženje za delo in nebroj drugih bolestnih pojavov. Zahtevajte to razpravo, ki Vam bo nudila mnogo prijetnih ur.

Poštno zbirališče:

ERNEST PASTERNACK, BERLIN S. O.

Michaelkirchplatz 13, Abt. 890.

Položen izpit.

Pri apelacijskem sodišču v Ljubljani je položil odvetniški izpit g. Peterlin Stanko, notarski pripravnik pri g. Dr. Peterlin Maksu, kr. notarju v D. Lendavi. Mi g. Peterlin Stanku, ki je tako usposobljen za samostojno notarsko mesto, k položenemu izpitu iskreno častitamo.

Verovučitelje smejo biti samo svecki lüdje

i ne dühovniki, je izdao to uredbo nemški minister za notrašnje zadeve. Zrok tomi je, kak piše „Salzburger Zeitung", ar po narodnosocialnom navuki verenavuk ne je sestavni deo šolske izobrazbe: (Katolički List št. 8. Zagreb od 23. februara).

Keliko kat. dühovnikov je še v Rusiji.

Vatikanska radio postaja javla, da v Rusiji žive ešče 137 katoličanskih dühovnikov. Zvün dva inozemca i vsi ovi dühovniki so ali v temnicaj ali v koncetracijskih taboraj zaprti.

Strašna eksplozija na Japonskom.

Na Japonskom je v mesti Hirakata pri Osaki eksploderala fabrika za municijo. Eksplozija je trpela 4 vöre. Fabrika je ščista porüšena, dve predmestji Hirakate sta vničenivi, železniška proga med Osako i Kisto je vničena. Pri toj nesreči je porüšenih 900 hiž, mrtvih i ranjenih je 1400 lüdi, 10.000 pa jih je ostalo brez strehe.

Svoje dete je zagiftao.

Telban Lujz, bogatoga trgovca i kmeta sin na Kranjskom, je meo z siromaškov slüžečkov deklov, Slabeta Angelov, nezakonskoga sina. Nesmileni oča je dete, gda je bilo 4 leta staro, zagiftao. Ljubljanska sodnija ga je obsodila na 13 letno vozo. Gda je jočič priznao, da je deteti dao čemer i je potem küšno, njemi je sodnik etak odgovoro: „Dete ste tak küšnoli! To je bio pravi Judašov küš, še grši! Ste je zastrupili i nato šče polübili!"

Fal küpite

v Križevci pri Ljutomeru

hižo z gospod. poslopjem i 18 plügov zemle,

ki je okoli hiže, (posejano pole, krasen sadovnjak, bogata gošča i mlade gorice) štero se odavle zavolo razmer. Pozve se pri Šadl Anton, Križevci pri Ljutomeri

SENO najboljše 45 Din meter. Dobi se na KRAPJI, hišna štev. 1.

Božja svetlost v Esterhazy, Saskačevan (Kanada).

Gotovo bo zanimalo tudi naše čitatelje, kar je objavil La Croix dne 1. marca 1939., že radi nam znanih imen. Mogoče so celo naši davni izseljenci bili priče sledečih dogodkov:

Ves mesec november 1938. je bilo veliko vznemirjenje v Esterhazy in v bližnjem podeželju, pravzaprav v celi Kanadi, v Združenih ameriških državah in drugod. Prikazovala se je namreč posebne vrste svetloba vsako noč vzdolž poti na obeh straneh enega pokopališča, ki so ga postavili v tistem divjem kraju, imenovanem „Tabor". Ves svet se je zanimal za svetlobo s Tabora, 26 km od Esterhazy; v pogovorih, v dnevnikih, v radiu.

To je bila okroglasta svetloba, rožnato-rjava, blede barve brez žarkov, v velikosti širokega krožnika, kakor bi gledal sonce skozi zelo gosto meglo. Sprehajala se je vzdolž poti Dovedale, v razdalji 7 km: 4 km proti severu in 3 km proti jugu pokopališča Tabor, vedno po poti. Z bliskovito brzino je prišla pred potnike, se pred njimi ustavljala, jih gledala in izginjala.

Da vse povem: že 33 let se je ta svetloba tako kazala na tem prostoru, toda le od časa do časa, približno 10 krat vsako leto. Mnogi v to niso verjeli. Toda sedaj dvom ni bil mogoč: advokat iz Esterhazy jo je videl, stražnik, zdravnik, učitelj; najmanj 100 oseb jo je videlo meseca novembra.

Pozornost sveta se je kmalu vzbudila: prihajali so automobili iz stotine krajev naokoli; vsi so hoteli videti to zanimivo svetlobo. Vztrajali so tam cele noči, večkrat brez uspeha, kljub snegu in že precejšnjemu mrazu v tem delu Kanade. Ali zelo so se čudili vsi, ki so poznali župnika iz Esterhazy, zakaj on ni šel tja. Govoril je, da ne čuti nikake potrebe, da bi videl to svetlobo in potem verjel: že 33 let ve, da obstoja.

Čujte, kako pripoveduje o svoji poti k pokopališču Tabor in opisuje to svetlobo lekarnar iz Esterhazy, ki je obenem izvedenec v kemiji:

„Esterhazy, Saskačevan, 15. decembra 1938.

22. novembra sem bil v kitajski gostilni v Esterhazy pri mizi z enim Kitajcem iz Winnipeg in sva se odločila, da pojdeva gledat to svetlobo skupno s Kitajci te vasi. Vzdignili smo se okoli 11 ure zvečer in ko smo bili mimo pokopališča smo se ustavili. Snežilo je v debelih kosmih. Bili smo edini obiskovalci to noč. Čakali smo 15 do 20 minut in bili smo na tem, da se vrnemo, ko eden izmed Kitajcev izjavi, da menda vidi neko stvar v daljavi, kljub padajočemu snegu. Hitro vsi skočimo z auta... Res je bila svetloba! Videli smo jo na tleh, debelo kot jabolko. Počasi se je začela dvigati in naraščati do višine približno 1 m; potem je znova začela padati. Vse skupaj je trajalo eno ali dve minuti. Nato smo znova sedli v auto, svetlobe nismo prižgali; zavozili smo v smeri svetlobe. Ali ona je ritenski šla pred nami. Po preteku gotovega časa smo bili še vedno v isti razdalji; naenkrat je svetloba postala bolj rjava in izginila.

Nato smo počasi nadaljevali in vsakih 45 ali 50 m smo se ustavili, da preiščemo pot, če ni morda sledov automobila ali človekovih stopinj, če bi nas morda kdo hotel potegniti za nos. V svežem snegu ni bil viden niti najmanjši sled.

Prihodnjo nedeljo sem se vrnil tja s tovariši, toda nismo ničesar videli. To noč je bilo najmanj 30 automobilov poleg pokopališča.

27. novembra sem bil znova na poti, s svojo ženo, z nečakinjo z bratrancem in s sosedom. Tokrat sem bil opremljen s približevalnim steklom in z očali za noč, da bi je dobro preiskal svetlobo, če se blagovoli prikazati.

Šli smo iz Esterhazy ob 10 h. Ko smo šli po dolini približno 5 km pred pokopališčem, sem rekel spremljevalcem: „Pripravite se! Mogoče nas svetloba čaka zgoraj!" Seveda sem se šalil, ali komaj smo prispeli na vrh griča, že zapazimo v daljavi svetlobo, ki je hitela proti nam. Najprej smo mislili, da je posvet kakega automobila; ali jaz sem kmalu spoznal svetlobo s Tabora, ker se dvigala in spuščala v višini treh sežnjev, kakor sem to videl nekaj dni prej. Hitro skočim z voza in pripravim steklene leče: občudoval sem jo kakor da je 30 ali 40 m pred mano. Tudi moji spremljevalci so jo tako gledali, drug za drugim, ne da bi se paščili.

Končno smo znova stopili na voz in odšli. Svetloba je šla pred nami. Po nekaj trenotkih se je popolnoma izbrisala.

Šli smo čisto do pokopališča, kjer je bilo več ko 30 automobilov, vsi nestrpni od radovednosti. Nobeden izmed njih ni zapazil svetlobo. Ostali smo pri njih pol ure, nato smo se vrnili.

Komaj smo prevozili 2 km, znova je bila svetloba pred nami, tokrat veliko bliže in dosti svetlejše barve. Nisem ugasnil posveta, nego skočil z auta in kar najhitreje naravnal stekleno lečo. Čudno svetlobo sem imel čisto pred seboj. Noben žarek ni iz nje izhajal. Bila je to rjava ognjena krogla v velikosti enega vedra. Bila je nepremična. Vsi, ki so bili z mano, so jo lahko gledali po mili volji. Nato smo se znova vsedli; bratranec si je pripravil lečo in smo drveli 60 km na uro.

Da bi bolje opazovala, je ena izmed gospa porinila glavo skoz okno. Naenkrat je svetloba padla, znova poskočila in njena svetloba je postala tako živa, da je omenjena gospa zakričala. Videla je, da smo udarili v svetlobo in jo povozili. Toda jaz, ki sem vodil vozilo in bratranec, ki je gledal z lečo, midva sva jo videla vedno v isti razdalji pred nami. Nenadoma je padla na zemljo in izginila.

E. B. Walker, lekarnar in kemik v Esterhazy, Saskačevan."

Tudi stražnik iz Esterhazy je večkrat videl to svetlobo. Hotel jo je celo aretirati radi prevelike hitrosti. Prvikrat se mu je bližala s polno hitrostjo. Mislil je, da je to automobil, ki ima le eno luč prižgano in da ga vodi kak blaznež. Vzdignil je roko v znak aretacije in stisnil vse zavore, da bi preprečil trčenje; ali svetloba je lepo prišla 15 ali 20 m pred njega, ga za hip opazovala in ugasnila.

(Dalje).

Nedela

v posti tretja.

Jezuš je zganjao hüdoga düha i te je bio nemi. Kda je pa hüdoga düha zegnao, je nemi spregovoro i vnožine so se začüdile. Nešterni zmed njih so pa pravili: „Z Beelzebubom, poglavnikom hüdih dühov vrage zganja". I drügi, skušavajoči ga, znamenja z nebes so zahtevali od njega. Toda on je poznao njihove misli i njim je pravo: „Vsakše kralestvo v sebi razdeljeno, se opüsti i hiža se na hižo zrüši. Či je zato tüdi šatan proti sebi razdeljen, kak bo ostalo njegovo kralestvo? — Zato ka pravite, da z Beelzebubom zganjam hüde dühe. Či pa jaz z Beelzebubom zganjam hüde dühe, s kem je zganjajo vaši sinovje? Zato bodo oni vaši sodci. Či pa s prstom božim zganjam hüde dühe, je zaistino prišlo k vam bože kralestvo. Kda močen, oborožen varje svoj dom, je na varnom njegovo imanje; či pa pride močnejši od njega i ga premaga, njemi vzeme vse orožje, na štero se je zanašao i razdeli njegov plen. Ki je ne z menov, je proti meni, i ki ne spravla z menov, razsipava. Kda nečisti düh odide iz človeka, hodi po sühih krajaj iskajoč počinka i ne najdejoči ga, pravi: „Povrnem se v svojo hižo, odked sam prišeo". I kda pride, jo najde pometeno i osnaženo. Teda ide i si privzeme sedem drügih dühov, hüših od sebe, i ido v njo i tam prebivajo; i končno stanje toga človeka je hüše od prvejšega".

Kda bi pa eta pravo, je neka žena iz vnožine povzdignola glas i njemi pravila: „Blaženo telo, ki te je nosilo, i prsi, ki so te dojile". On je pa pravo: „Od koga bole so blaženi tisti, ki božo reč poslüšajo i jo obdržijo". (Luk. 11—14—28).

*

Čüde, štere je gospod delao so bile dokaz, da je od Boga poslani Mesija. Vse odrešenje pa ma namen, rešiti človeči rod od oblasti peklenskih dühov. Tej so vidili Kristušove čüde, pa so zato prišli na miseo, da je najbrž Sin Boži. Zagotovo so pa ne znali. V toj svojoj dvojbi so zapelali Židove, da so Kristuša križali.

„Gda nečisti düh odide iz človeka, hodi po sühih krajaj pa išče mira . . . i pride nazaj pa vzeme sebov sedem drügih dühov i tam stanüjejo." Ka to pomeni?

Sühi kraji so tisti, gde ne tečejo vretine bože milosti, gde zdaj ešče ne teče vretina sv. krsta, to so dežele poganov. Hüdi düh je bio iz židovskoga lüdstva, stirani po Mozešovoj postavi i po prorokaj. Teda je odišao v dežele poganov. Ali gda so prišli v te dežele Kristušovi apoštoli, se je hüdi düh vrno nazaj k židovom. Ka je najšeo? Najšeo se je stari dom pometeni. To je, židovje so iz svoje sredine vö vrgli Kristuša, kak tüdi staro službo božo pa staro cerkev. Tak je bilo vse najlepše pripravleno za vlado hüdoga düha pri njih.

V to, tak lepo pripravleno židovsko domovje, je hüdi düh pripelao sebov sedem drügih dühov. To pomeni, sedmere poglavitne grehe, v štere se je židovsko lüstvo zdaj zakopalo. I tak so zdaj pri židovaj zadnje reči hüše, kak prvejše. Brezi Boga, brezi Mesije, brezi vere, brezi krala, brezi domovine, brezi cerkve, brezi daritve, brezi dühovnikov živejo židovje v düševnoj kmici, preganjani od vseh.

Kristuš je izganjao hüde dühove. Ar je pa apoštolom pravo: „Kak je mene poslao Oča, pošlem jas vas" jim je s temi rečmi dao popolno oblast, izganjati hüde dühove. Ta oblast je pa prišla na vse dühovnike. Molitve, s šterimi sv. Cerkev vrši te poseo, zovemo eksorcizme.

Eksorcizme moli dühovnik n. pr. pri sv. krsti. Šatan nasprotüje zveličanji človeka, nad šterim ma zavolo izvirnoga greha nekšo oblast. Zato je dobro da se moli eksorcizem pred sv. krstom, s šterim se človeki odpirajo dveri zveličanja.

Da dühovnik vdehne v krščenca ma pomen, da se hüdi düh zdaj prežene. Da dete pokriža i njemi položi roko na glavo, pomeni, da brani hüdomi dühi priti nazaj. Da krščenca namaže, pomeni, naj bo v življenji sposoben za boj proti hüdomi dühi.

Tak je sv. Cerkev vsikdar krščavala. V cerkvi je niedno opravilo ne brezi svojega pomena. Obredi pri sv. krsti so ne samo kakša navadna znamenja. Ne! Sv. Cerkev razločno govori po dühovnikovih vüstaj: „Tak te, prokleti hüdi düh, idi vö, daj prostor sv. Dühi i ne drzni se kda skruniti znamenje sv. križa, ki je dano njegovomi čeli!"

Te reči napravijo nekaj posebnoga. V sv. krsti se da človeki milost v odpüščanje grehov i grešnih kaštig, v eksorcizmi pa se opravlajo ovire, ki zadržavajo milost. Takše ovire, štere dela hüdi düh, so ali zvünešnje ali notrašnje.

Zvünešnje ovire se odpravijo, gda dühovnik vdehne v krščenca, notrašnje pa, gda njemi da v vüsta sol i se s slinami dotekne njegovih nosnic pa vüh. To pomeni, da naj bodo vüha radostno odprta svetim navukom i naj bo te sveti navuk človeki v radost, kak njemi je v radost dišava rož.

Beseda francoskega škofa o inozemskih vernikih.

Gotovo bo zanimalo naše čitatelje, kak sodi Cerkev v Franciji o katoliških vernikih, ki prihajajo iz inozemstva, tudi Slovani, od teh največ Poljakov tako, da je beseda „Poljak" večkrat kolektivni izraz za Slovane sploh.

Škof Jožef iz Meaux (Seine et Marne) je 28. januarja 1939. v škofijskem tedniku „La Semaine religieuse" zapisal sledeče vrstice, za katere je „zelo rad" dovolil našemu izseljenskemu duhovniku, da jih prestavi v slovenščino:

„Živo se zanimam tudi za stanje inozemcev, ki so prišli med nas. Mnogi izmed njih so katoliške vere: imamo gotovo dolžnost napram njim. Ne smemo dovoliti, da pri nas izgubijo svojo vero in krščansko življenje.

Prepuščeni prevratni propagandi lahko postanejo za nas nevarni element nemirov. Ako pa očuvamo njih versko življenje, damo s tem pobudo našim župnijam.

Ali nismo ob priliki zadnje jacistične rekolekcije stavili upravičenih nad v tega ali onega Poljaka borca (seveda v duhovnem smislu)? In celo ta teden ob priliki duhovnih vaj „Bratskih edinic poljedelskih delavcev" (Unions fraternelles d'ouvriers agricoles) sem videl več inozemskih mladcev in odraslih, ki so zelo vdani Bratskim edinicam.

Ne gledajmo jih kakor „tujce" v naših župnijah. Človek zelo lahko postane boječ in sramežljiv, ko je izven domače hiše. Pojdimo med nje, opogumimo je . . . Večkrat bo to edino sredstvo, da jih pripravimo do tega, kar se nam zdi čudno pri teh vseljenih katoličanih, da so namreč enodušni, ko prisostvujejo v obredu, ki se vrši v njihovem jeziku, k našim farnim oficijem pa skoraj ne pridejo. Ali se pri svojem čutijo lažje? Naša dolžnost je, da jim to olajšamo. Mladi župnik, ki ima v svoji župniji dosti Poljakov, me je zadnje dni vprašal, ali kaže, da bi jim dovolil petje kake cerkvene pesmi v njih domačem jeziku ob koncu maše ali pa bi zanje rezerviral himno O Salutaris, v poljščini, po povzdigovanju. Zakaj pa ne, saj tudi oni tvorijo del navzočih. Ali ne začenjajo med nami častno omenjati poljsko republiko?

Toplo priporočam gospodom župnikom, ki imajo večje skupine inozemcev v svojih župnijah, da za Veliko noč obvestijo poljskega misijonarja oziroma druge misijonarje, katerih naslove prinašamo. (Res je v isti številki med naslovi drugih narodnosti tudi naslov našega izseljenskega duhovnika v Parizu).

Dovolim si opomniti patrone, ki imajo v službi inozemske delavce in njih družine, da je njih krščanska dolžnost, da olajšajo prihod njih misijonarja, oziroma, da se sami nanj obrnejo.

Kakor že dolgo toplo priporočam duhovne vaje, tako tudi priporočam posebne duhovne vaje za Poljake in to v Mours od 24. februarja zvečer do 27. zjutraj. Več katoliških patronov je za ta čas delavcem dalo dopust, da so se vaj lahko udeležili, mnogi so jih celo sami tja privedli. O tem ne morem drugega reči, kakor da odobravam in priporočam.

Pripravljen sem sam osebno, da pridem k takim duhovnim vajam, da jih vzpodbudim, kakor sem to že naredil za druge skupine, samo da se jih čim več prijavi.

Sestanek v Bourgesi 26. februara.

Na te sestanek so prišli naš izseljenski dühovnik že 25. večer. Na kolodvori jih je počakao g. Prša Jožef iz Črensovec. Samo ka sta eden ovoga dugši čas iskala. Č. g. dühovnik majo na glavi kapo, kak je v Franciji nosijo, g. Prša jih je pa v kranščaki iskao. Končno sta trufila eden na ovoga i č. g. so odišli na pripravleno prenočišče.

Na drügi den se začnemo zbirati, kak je meo šteri zvezo. Nešterni so že večer prišli i g. Törnar Ignac je pravo, kak je mogeo celi večer kavo mleti, ženske pa pomagati gdč. Trojok Katici, ki se je teliko trüdila, žrtvüvala i skrbela za vse priprave. Sv. spoved se je začnola zajtra, kda sam jaz prišeo, jih je bilo že preci sppvedanih. Pa še prihajajo, na, to so pa mladoženci ka so bili že pred ednim letom, kak smo sledkar zvedili. Gdč. Katica me pitajo, či mam naročeni obed. Da naj po sv. meši vsi pridemo k njej na čarno kavo. — Ob 10 vöri je bila francoska meša, ob 11 bo naša. Pri francoskoj je bilo okoli 20 ministrantov, dijakov gimnazije i eden cemešter, ki je meo svojo uniformo, v roki dugo špico i na levoj strani meč. Ta cerkev je posvečena presv. Srci Jezušovomi, kak večina cerkvi v Franciji.

Naša sv. meša je bila tiha, zmes smo sami popevali pod vodstvom Prša Jožefa i njegove žene. Šlo nam je dobro, da sami nesmo mislili, da bo tak. Bili smo najmre iz različnih far i tam se vsakša pesem malo inači spevle. Po končanoj božoj službi idemo k Katici, ki pravi, da ma samo za 9 obed pripravleni. Naznanilo pa se nas je 13; Bog nam je blagoslovo. Bili smo vsi veseli i smo si zaspevali par pesmi.

Na sestanek nas je prišlo malo. Ne vem, ka je bližanje zadržalo, da neso prišli. Ve ne bilo slabo vreme, niti ne bio dragi obed, ve smo vse dobili kšenki od gdč. Katice, šteroj se na tom mesti najlepše zahvalimo. Žrtvüvala je vse samo zato, naj kem več düš pripela k Jezuši. Mogoče so mislili, da bo trbelo dosta plačati za potne stroške g. izseljenskomi dühovniki. To tüdi ne drži, dali smo njim nekaj z dobre vole, pa so ne šteli vzeti, pravili so, ka to na drügi namen obrnejo. — Po obedi smo se slikali, naj bole se je šlo za glave, ve smo vsi veseloga obraza bili, se razmi po izvrstnom obedi. Pri drügom slikanji so se nam ešče Horvatje pridrüžili. Nato smo šli znova v cerkev i molili križno pot i spevali. Po križnoj poti smo se poslovili. — Zahvalimo se našemi g. izseljenskomi dühovniki, da so se potrüdili k nam. Bog njim plačaj. Bog jih živi, da do mogli nadele vršiti svoje misijonsko delo i kem več düš pripelati nazaj na pravo pot. — Znova bomo meli sestanek v Neveres, to bo nekak julija, bo že pravočasno objavleno v Novinaj. — Prisrčno vsi pozdravleni od vseh na sestanki zbranih, posebno pozdravlamo g. urednika i njim želemo skorašnje ozdravlenje.

Vojaška pisma.

Koštric Jožef, 3. črnovojniški pešpolk, 3. bataljon, 12. stotnija, 1. četa, taborska posta 227. (3 nepf. gy. ez 3 zászlóalj 12. század 1. szakasz). — 1916. l. 21. aprila. — Vu imeni Jezušovom Vam začnem pisati par reči, s šterimi ričmi jih želemo zdravi i veseli gori najti našega očo dühovnoga. Nadale jim želemo od Boga i od B. D. Marije i od presvetoga Srca Jezušovoga zdravje pa mer krščanski. Nadele njim naznanim, mi smo, hvala našemi Bogi, zdravi i vküp. Pa smo jako radi, ka Novine vdablamo pa je veselo čtemo pa nas veselijo te lepe reči slovenske pa njim naznanimo: poslali smo njim 8 koron penez, naj si oni zemejo krej za Novine i za trüd, ovo pa ka ostane na pomoč naši Novin i Marijinih listov. To že oni znajo, kak njim lepše pride. Darüvali smo pa: Koštric Jožef i Vinčec Matjaž z Bükovja, Lipič Anton z Žižkov, Tivadar Ivan z Gomilic. Mi smo sami edni let, tak nas je Bog pomogeo, ka smo vsigdar vküp. Novoga njim ne vemo nikaj pisati, naj nam nikaj ne zamerijo, či smo njim malo poslali, tak njim želemo zdravje i vse dobro. Dokončamo pa ji prosimo, naj nam naznanijo, či dobijo v roke, mi pa Novine vsikdar v pondelek dobimo. Ostanemo Slovenci i Marijina deca, naj nas ona nikdar ne zapüsti. (Karto smo poslali širiteli Serneki v Malo Polano, tam se javite za njo.)

Mekiš Janoš, K. u. K. Res. Feldkanonen Regiment No. 58. Batrie 3. Feld post 320. — 1916 l. majuša 24. — Gospon plebanoš! Lepo nji dan pozdraviti ino njim dam na znanje, da smo več ne v Sarajevi. Zdaj pa mamo Feldpost 320. Z Sarajeve san njim tüdi peneza poslo 4 korone 60 filerov na Novine i na edne evangeliomske knige. Či so mogoči se mi je poslati te knige. bi najrajši meo. Či so že v roke dobli te peneze. Ka san njim z Albanije dvakrat dao na pošto, pa so mi seli nazaj prišli. (Karta poslana v Nuskovo p. Rogaševci.)

Leta 1916. septembra 30. je prišla dopisnica, štero je poslao zgrablenec, ki že ne meo časa, da bi se podpisao, lejko pride po njo. Glasi se etak: Valen bojdi Jezuš Kristuš. Vu imeni Jezušovom tak na kratci ščem naznaniti milostivnomi dühovniki, naj me naznanijo v Novine, ka sam septembra 25. zgrablen ino v levo roko plazeran. Ostanem z Bogom do videnja.

Bokan Janoš, kuk Dejvitz spital, Prag. — 1917. marcius 2. Valen bojdi Jezuš Kristuš, tak začnem pisati k mojme častitomi gospodi te par reči, s šterimi srčno lepo dam pozdraviti ino na znanje dati, ja sam vala Bogi zdrav. Vütro 3. marca mo šo vö špitala kadri v Pilzen. Tečas naj ne pošilajo Novine, pokeč ne pošlem novoga atresa. Tak naj ostanejo z Bogom Gospod vrednik. (Prosimo odgovora, odkec je te Bakan, naj se nam javi, da njemi odpošlemo dopisnico.)

Kaj pravite...

Eden mladi človek je hodo pred kratkim na Vogrsko. Pravijo, ka je tam pohajao lüdi, se predstavlao, celo, ka je bio sprejeti od samoga glavara ondotnoga kraja. Pravijo, ka je te človek poročao vse naokoli, kak se Madjari preganjajo v Prekmurji, celo je točno povedao gospode, ki te poseo izvršavlejo. Vogrom v Prekmurji se strašne krivice godijo . . . Tak njim je prej pravo te gospodek. Položaj Vogrov njim je tak strašnoga naslikao, ka Vogri sami neso nazadnje vervali. Eden od preganjanih je tüdi te gospodek i kak vogrski narodni mantrnik bi rad tam službo dobo. Če bi se njemi posrečilo dobiti službo, te bi kak vojni begunec prekskočo na Vogrsko . . .

Pa si je premislo, ar so njemi na Vogrskom čedni lüdje povedali, ka je na Vogrskom ne mogoče službe dobiti, ar je tam itak preveč brezposelnih. Če bi pa kak vojni begunec odskočo, bi pa najprle mogo iti v Szombathely v koncentracijsko taborišče na delo i potem . . .

Gospodek si je premislo i je ves bledi prikūro domo i se doma lepo šeče. Lüdje pa pravijo, ka je vse mogoče na sveti! Ka pa Vi pravite, g. urednik? . . .

Proračun sprejet.

V našem parlamenti je z 181 glasi proračun za l. 1939. apr. 1. — 1940. apr. 1. sprejeti. Govorilo je dosta poslancov tak od vladne strani kak od protine. Večinoma se je govorilo od rešavanja hrvatskoga pitanja. Od strani protine je prav lepo govoro od toga pitanja dr. Marković Lazar, bivši minister. Njegova prva žena je bila Hrvatica.

Drüštva razpüščena v Austriji.

V Austriji je obstojalo 115 jezero drüštev. Z med teh je država razpüstila 110 jezero i njihovo imanje zaplenila. Imanje so mela drüštva tresetijezero milijon dinarov. Te penez se je vložo največ v državne blagajne i na pomoč narodnosocialističnoj stranki. (Slovenec štev. 50. a).

Ljeninova dovica mrla.

27. febr. je mrla Nadejda Konstantinovna Krupska, dovica po Lenini, v 70 leti starosti. Za časa možovoga življenja se je udeležavala vsega njegovoga političnoga dela v bolševizmi i bila članica vrhovnoga sveta sovjetske republike. L. 1927. pa je prišla v zamero pri Stalini. Od toga časa je bila stalno zastražena v hiši, v šteroj je ostala do svoje smrti.

„HIŽICKI DOMAČOJ"

Forjan Anton, Aulnois sous Laon. Prečastiti g. urednik! Pošilamo vam pozdrave i se vam zahvalimo na rednom pošilanji listov. Zahvalimo se tüdi g. Camplini, da nas vsikdar obiščejo i drage vole pridejo, kama ji želemo. Tak só prišli tüdi v Hosse, kde so zdali dva našiva rojaka. Od gostüvanja, ki se je vršilo v Hosse, vam bom nekaj napisao. Bilo je deževno jütro, kda sam seo na motor i se odpelao do naši Domajinčarov, da bi tam vzeli autobus i se vsi vküper pelali do našega mladoženca Majčija. Ali, žali Bog, da sam jaz ta prišeo, so se ovi že odpelali. Ka naj zdaj napravim? Dešč ide či duže bole, pot je zadosta duga, pa tüdi ne vem za ves, kde je naš Majči. Prišeo bi pa rad ta, ar sam znao, da prido g. Camplin, da si kaj pogučimo i očistimo naše düše. Napraviti sam mogeo 70 km. dugo pot namesto 35, samo telko je bila najmre ves, v štero sam bio namenjeni, oddaljena od mojega kraja. Pripelao sam se že skoro ta. Pitao sam ednoga Francoza, če je še daleč i štero cesto moram vzeti. Pravi mi, da se moram nazaj pelati i po drügoj cesti iti. Bogao sam ga i se pelao nazaj, bio sam pa že ves moker i bi rad prišeo na mesto. V drügom mesti sam pitao, če mam še daleč; pravijo mi, da še 20 km. Mislo sam si, da več ne pridem ta. Že sedem let sam v Franciji, pa se mi to še izda ne zgodilo. Več sam nikoga nej pitao, samo sam se pelao. Za 2 i pol vöre sam prišeo ta, ves moker i premržnjeni. Ovi so se smejali, jaz sam pa bio čemeren. — Tam je bilo že vse opleteno. Moje prvo pitanje je bilo, če so g. Camplin že prišli. Pravili so mi, da ešče nej. Ka mo delali, smo si gučali, mogoče jih pa nede. Jaz vzemem naprej svojo harmoniko i začnem igrati. Pribeži gospa i pravi: „Monsieur l'abbé est venu". — G. dühovnik so prišli. Šli smo v cerkev, kde nas je že čakalo puno Francuzov. — Najprle je bilo zdavanje, zatem sv. meša i predga v našem i francoskom jeziki. Komaj ob 1 vöri se je vse končalo. Nato smo šli na fermo, gospodje so nas med potjov slikali. Začeli smo z obedom. Sto je bio lepo okinčeni i pun glažov dobroga vina. Od velkoga veselja bi skoro pozabili moliti, ali eden se je zmislo. Pogučavali smo si od naših nevol. Ana je pripovedavala, kak je edna ženska štela oditi od svojega moža, drüga je pa prosila 25 000 frankov na sodniji za edno reč, a dobila vrata. To so vse slabi glasi od naši lüdi, namesto da bi se lübili, se tožijo. — Hitro nam mine čas. G. Camplin nas povabijo, da bi se slikali. Vsi smo bili veseli. Slikali smo se dvakrat pri stoli, ednok jaz na motori i ednok vsi vküper. Tüdi gospodara smo pozvali na kupico šampanjca, ar so bili jako prijazni i dobri. Kak če bi bili oča i mati, tak so radi meli sneho Deliko i mladoženca Majčija. Med tem smo spevali nekaj naših pesmi i tüdi polski smo spevali i muvili. — Hitro je prišla tista vöra, da so se g. Camplin ločili od nas. Vsem nam je bilo težko pri srci, kda so odišli. Ostali smo sami i se veselili do ranoga jütra, nato pa vsaki v svoj kraj. — G. urednik ešče ednok pozdravlajo z menov: vas i celo Slovensko Krajino, cankovsko faro, ves Domajince i G. Lendavo sneha i mladoženec, Pančor Leopold i žena, Fuks Marija, Ana i Agneška.

Kancer Sidika, Armonville. Prečastiti g. urednik! Vu imeni Jezuša i Marije vas pozdravlam iz te tužne krnjine i se vam zahvalim za vaš trüd, ka tak lepo skrbite za nas izseljence. Naj vam lübi Bog vse poplača i vas ohrani še vnoga leta. Naznanim vam, da sam mesto spremenila. Šče ednok vas pozdravlam, ravno tak svoje drage starše, rojstno ves Sühi vrej i celo Slovensko Krajino.

Herci Franc i Ana, Pouk Olga, La Gruelle. Velečastiti g. urednik naših listov! Hvalen bodi Jezuš Kristuš, to je naš te prvi glas, šteroga pošlemo iz tüjine pred vas. Nadale vas vsi vküp lepo pozdravimo i vam želemo, naj vas lübi Jezuš ohrani ešče dugo let pri zdravji i pri življenji, ka te nas tolažili v etoj skvarjenoj tüjini. Mi tü ne vemo, kda je svetek, ar lüdje vsikdar delajo. Siromaški moški nejdejo v cerkev, nego samo bogaci, ki se z automobili pripelajo. Na vekše pa so same ženske i deca pri sv. meši. — Zdaj vas pa ešče ednok vsi pozdravlamo. Pozdrave pošilamo svojim dragim staršom i bratji, botrini krstnoj i fermanskoj, törjanskoj i beltinskoj fari.

80 kilometrov z biciklinom iz Belova na Severin.

Lansko leto sem bio na sezonskom deli v Nemčiji na imanji Belov, a moja sestra je bila na Severini. Bila sva v razdalji 80 kilometrov. Odločo sem se, da jo obiščem; prvič, ar sem šteo viditi, kak se tam naši delavci oponašajo; drügič, sem šteo viditi malo pokrajino. Edno soboto dopoldne sem se podao na pot i to z biciklinom. Vozo sem hitro i lehko, ve biciklin ide kak po zraki, po lepoj asfaltiranoj cesti. Pred menov se razpestirajo lepi i veliki borovi lesovi, travniki i njive. Tam se pokaže čreda srn, tü jelen z krasnimi rogovi, daleč v lesi notri brülijo divje svinje. Na poli delajo pridno kmetje i delavci, tü orje traktor, šteri se sliši že vüro daleč. Gda privozim kakših 20 kilometrov, pridem do marofa „Dam volok". Kre ceste rastejo jablane i ravno so bile jaboke zrele; gledam, štere bi si vtrgno, da si pogasim žejo. Gda tak pregledüjem, zavozim v brešček, spadnem, a hitro se podam znova na pot. Vozim mimo velikih vesnic, a te so jako redke i skoro v vsakoj se nahaja fabrika. Nemci delajo v fabrikaj, zato njim menkajo polski delavci. Brez drügih nesreč srečno privozim na Severin. Pridem na marof, a doma na stanovanji naših delavcov ne najdem nikoga. Pitam te ednoga staroga Nemca, kde so Jugoslovanski delavci? Dobim za odgovor: „vsi so pri Kroni, tam je „Erntefest". (Žetvena slavnost. Vr.) Te si mislim, no na poti sem meo nesrečo, a tü bode sreča. Resan pridem k Kroni, tam so bili že zbrani naši delavci i Nemci z marofa. Tam je bilo jako veselo: igrala je godba, vse se je pilo i jelo brezplačno, veselo je bilo vse. Večer se je prikazüvao film od vsega dela, kak so delali naši delavci, resan je bilo nekaj lepoga. Marof Severin je jako veliki ino lepi, ma fabriko za šterko i evangeličansko cerkvico, v šteroj je bio pri zdavanji sam minister Dr. Göbeels. Nahajao se je tam tüdi par dni sam Hitler. Marof je last Dr. Rootha.

Naših delavcov je bilo tam 30, po večini iz tišinske i sobočke fare. Tam so bile delavke stare največ okoli 20 let, a bile so vse poštene, za ka se more zahvaliti njihovomi paleri g. Gomboc Štefani iz Borejec. Gomboc je paler vse hvale vreden, on ne dopüsto, da bi hodili Nemci na njihov stan; za svojimi delavci je pogledao pri vsakom stopaji.

Na Severini sem ostao dva dni, g. Gomboc je jako prijazen bio z menov, prav lepo ga je veselilo, da sem ga obiskao. On mi je vse tam pokazao, vse zanimive stvari. Po preteki dva dni sam se vračao nazaj domo. V Severini je sijalo sunce, a kda privozim na pol poti, se od sevra začnejo zbirati megle i pri Meenburgi začne dežüvati kak iz škafa. Prišo sam domo moker i blaten kak svinja. Vozo sem 80 kilometrov male 3 vüre. Večer sem mogeo našim delavcom vse na drobno pripovidavati ka sem vido i čüo. — Gider Joško, mlajši.

Navodila

jugoslovenskim izseljencom v Franciji.

12) Navodila ob priliki ženitve i možitve, naših izseljencov.

Da bi se naš izseljenec v Franciji mogeo oženiti s kakšov Jugoslovenkov, zato je potrebno, da mata oba rojstni i krstni list. Zvün toga moreta oba meti potrdilo svoje pristojne župnije, da sta samskiva. Rojstni i krstni list, odnosno omenjena potrdila, morajo biti prestavljena na francoščino i potrjena od naših konzulatnih oblasti. Tak prestavlene omenjene listine trbej izročiti pristojnoj občini (Mairie), v šteroj se bo vršilo zdavanje.

Če je šteri dovec odnosno dovica, mora zvün rojstnoga i krstnoga lista izročiti na občini tüdi mrtveči list (smrtnico) svojega prvejšega moža, odnosno žene.

Če je šteri mladoleten, mora meti tüdi pismeno dovolenje svojih starišov, odnosno oskrbnika.

Opomina se naše izseljence, da je v Franciji obvezno civilno zdavanje na pristojnoj občini, vendar po božem zakoni poleg civilnoga zdavanja morajo opraviti tüdi cerkveno po svojoj veroizpovedi, ar je v našoj državi v glavnom obvezen cerkveni zakon.

Francoske občine ne zahtevlejo vsikdar istih listin. Večkrat prosijo takzvani „certificat de coutume" kak tüdi overitev vseh listin s strani francoskoga zvünešnjoga ministerstva i vpis vseh listin na „Bureau d' Enregistrement". Zato se priporoča našim izseljencom, da od pristojne francoske občine predhodno prosijo seznam vseh listin, ki so potrebne za zdavanje i si potem te listine oskrbijo potom naših oblasti.

Izseljenka iz Norda piše:

Škodnik so nej naše vöre, nan pa nišče ne vörje, kakše trplenje je v Nordi. Jes man 20 glav mare, vse sama, 9 krav za dojiti. Posteo trdo kak kamen. Strošek slab: do devete vöre zajtra nikaj, ka neven, če san na svejti, tak se mi v glavi vrti. Te pa dobin krüj s putron pa s kisilakon, mrzlo na tešče. — Gda večer pride osem vöra, rok nemren gor zdignoti, kaj si mujla mojo trüdno glavo; te čakati na večerjo ob pou devetih, ka nevem sama za sebe. Oh vi lüblena mati moja, zakaj ste me rodili, ka preveč trpin... To so Škodnikova mesta; vsaki se toži: lačen san. Edna neve pisati; gospod njoj zgübo papire, ka si mesta nemre premeniti; joče kak malo dete, ka je preveč žmetno delo...

Pošta.

Kolmanko Alojz, Korovci. Sprejeli 100 Din. za Ciglar Engelberta v Franciji in 72 Din za Kolmanko Terezijo v Nemčiji. Kolmanko Terezija ne mela lani nikšega duga v Nemčiji, vse je bilo plačano, zato smo 72 din. spisali na 1939. l. **Meričnjak Terezija, St. Herblain.** En kalendar za 1939. l. smo že poslali. Zdaj smo na prošnjo poslali drügoga. **Gumilar Aleksander, Vidonci.** Kak smo javili mate **naprej plačano** za l. 1939. K tomi doplačate ešče telko, kak bo letošnji račun zneso. **Horvat Franc, širiteo Novin, Bogojina.** Gujtman Ana, Bogojina št. 167 ma pri zadrugi 24 din. **Ferčak Ivan, á Semilly.** Naslov spremenili. Hvala za pozdrave. **Kous Franc, Gradišče.** Sprejeli 100 din, 14 din. na lansko, 50 din. na novo, kama naj ovo obračunamo?

CENE.

Penez: angleški fünt 255 din, grčki boni 37—38 din po drachmi. Holandski goldinar 28 din, amerikanski dolar 54·40 din, francoski frank 1·45 din, taljanska lira 2·30 din. V privatnom prometi se davajo vekše cene, za amerikanski dolar celo 50 din. pa še više.

Prodam posestvo

15—20 oralov.

Sp. Velovlak 21, p. Moškanjci.

Krasno posestvo

na Štajari, 1 vöro od Hrašenskoga broda, poceni oda Vršič, Rožički vrh, p. Sv. Jurij ob Ščavnici.

Proda se en par dobrih konjov, en konj i ena kobila v Lendavi na farofi.

Cepleno trsje raznovrstne sorte se kupi ugodno pri FRANCU SERŠEN v VERŽEJU, banovinsko odobreni trsnici. Cena po dogovoru.

Mlin, zidani, je naprodaji ob Ščavnici. M. Miklovčič, p. Ivanjci.

Lepe, zdrave sadne cepike dobite po nizkoj ceni küpiti v **Gančani p. Beltinci pri MAUČEC IVANI.** Cepike so razküžene. Dobite jablani, grüške i slive razni znani imenitni vrst. Cepike se odavlejo z dovoljenjom Kralevske banske uprave.

Apno, cement, deske, cementne izdelke i t. d., kupite najcenejše pri BRATINA ALOJZ, Križevci pri Ljutomeru.

Slovenski delavci!

Vsi v Franciji živeči Slovenci, za vse informacije glede

potovaja v domovino

se obrnite na edino jugoslovensko agencijo **„PUTNIK"** 18. rue de la Michodière, PARIS II. Vozne karte po najnižjih cenah! Menjamo denar po najboljšem kurzu! Dopisujemo v slovenščini!

Vino in sadjevec, prvovrstno, sortirano od 60 litrov naprej razpošilja: Posestvo „GRIČ" pri Mariboru.

Filovci...

Filovci! Prijazna vas! Tvoja idila je draga mojemu srcu...

Nizke lesene koče s slamnatimi strehami se skrivajo med sadovnjaki, vrtovi in tratami. Poti, redkokdaj brez blata, se križajo v vsako smer, da je že marsikateri tujec zašel in ni našel izhoda.

Potok, ki teče zdaj tik vasi, zdaj skozi njo, se izgublja potem med travniki tiho in trudno — kot spomin.

Ob potoku, tam kjer se vas šele začenja, pri stari lipi, o kateri naši dedje trdijo, da je bila vedno taka, stoji že skoraj eno leto nova kapela. Bela, kakor mlada nevesta v svatovski obleki, dviguje ponosno svoj visoki zvonik v nebeške sinjine.

Tipična prekmurska obcestna vas! Lepo oblečeni gospod, ki se pelje z autom po banovinski cesti, opazi le belo visoko kapelo, a komaj vidne so med drevjem bele hiše, ki dremljejo v sanjajoči skrivnosti...

Draga si mi, rojstna vas, in vedno lepa.

Kakor urejena vojska, te čuvajo redovi vinske trte in ti sediš v vznožju zelenih gričev, kakor koklja, ki vali. Pisana koklja, ki snuje bogvekaj...

Poznam tvoja hrepenenja, kakor poznam tvoj obraz, tebe, ki si me zvalila: tvoja hrepenenja poznam in tvoje misli.

Ti sama si se mi ovadila, ko sem te dobro pogledal. Ti si mislila, da se šalim; pa sem bil resen. Nasmejal sem se ti zato, ker se ti resnemu človeku ne razodeneš. Smejal sem se ti prav v obraz in ti si mi zaupala in videl sem ti na dno srca.

Dolgo te nisem videl. Zdaj me spet sprejemaš, spremenjenega v obrazu in v mislih. Tako je pač tam zunaj: usoda tepe in seka krvave rane z neusmiljeno roko... Svet človeka spreobrne in ga vsega ovije v svoj strupeni hlad.

Potoval sem, se spremenil in se vrnil; ti si ostala — ista, draga mi rojstna vas! Spoznal sem te. Ostala si vedno sanjajoča koklja...

Temni gozdovi in zeleni griči čuvajo nad teboj; vinske trte in med njimi bele kleti s sladkim vincem ti dajejo pogum in veselje.

Hudobni ljudje pravijo, da spadaš med revolucijonarni element Prekmurja. Ti se jim prav prisrčno nasmeješ, kajti kdor ima količkaj občutljivo srce, te vzljubi ob prvem pogledu, in poštenjak sklene s teboj prijateljstvo.

Ne brigaš se veliko za druge. Ti le piskre in vrče ustvarjaš iz blata in ljudje prav radi pridejo k tebi, da ti zamenjajo tvoje blato s srebrom. Med tem se pa odkritosrčno igraš v paradižu svojih sanj. Toda tvoji cilji so previsoki in nedosegljivi.

Prevelika sreča ni za tebe, draga vas; za tebe so le sanje.

Kakor hitro vzdigneš glavo in pogledaš v „jasnine vedre", že te udari usoda s trdo, krivično pestjo — ti pa zadremlješ, da spet zahrepeniš po nedosegljivih ctljih.

Pokopališče tam pod gozdom nad tabo sliši tvoja hrepenenja in potok tvoj jih skrbno raznaša v daljine, tiho in trudno — kot spomine...

DAVOR.

Novine izhajajo vsaki četrtek za prišestno nedelo. Za tiskarno Balkanji Ernest Dolnja Lendava. Izdajatelj in urednik: Klekl Jožef, župnik v pok.